

SESSİZLİĞİN SESİ

Yine sıradan bir gündü. Güneş gözden kaybolurken ufku altın rengine boyamayı ihmal etmemişti. Bu göz alıcı manzarayı bir fotoğrafla ölümsüzleştirdim. Sonra kurbağaların sesi geldi uzaktan. Hararetli bir tartışma ya da küçük bir kavgaydı sanki onları bu kadar sesli yapan. Her kurbağa diğer kurbağaların sesini bastırmaya çalışırcasına vıraklıyordu. Naylondan yapılma bu küçük havuz onlara dar geliyordu. Önlerinde nilüferden masayla beraber iki kurbağa arasında geçen laf dalaşısı bana şu sahneyi anımsattı: “Sen Abdülhamit’i savundun.”, “Hayır savunmadım.” Kurbağaların dilinden anlayan birisi olsa muhtemelen bunu onaylardı.

Sonra birden sesler kesildi. Onların birinin dinliyor olduğunun farkına varmış gibilerdi ya da yaprakları güneşin son ışınlarıyla altın renginde parıldayan bu zeytin ağacı onların da dikkatini çekmişti. Bu bomboş arazide tek başına bir yalnız ardıç gibi duran ve şahitlik eden zamana, insanlığa, yaşama... Bu büyülü manzara karşısında onların da nutku tutulmuştu anlaşılın. Ben de güneş bizi terk edene kadar “Ben şahidim.” diye bağırın bu zeytin ağacının sesine kulak verdim sonra şu mısralar döküldü dudaklarımdan:

Binlerce yeşil gözü olan bir zeytin ağacı gibi,

Çok şey görmüşüm gibi,

Ve çok şey geçmiş gibi başımdan,

Ah... dedim sonra

Ah!